

Om kristlig tacksamhet och Guds lov

»Hans pris skall ständigt vara i min mun.» Ps. 34:2.

Så säger den prövade David: *Jag vill lova Herren alltid, hans pris skall ständigt vara i min mun.* Så bör visst en kristen, vilken är insatt i hela Kristi rikedom, hava det, att han *alltid* är glad och tacksam i en sådan lycka, såsom ock aposteln säger: *Varen alltid glada – var tacksamma i allting, ty detta är Guds vilja i Kristus Jesus med avseende på eder* (1 Tess. 5). Först är det visst den billigaste och saligaste plikt, att Guds barn redan här i prövningsvärlden begynna det himmelska livet, nämligen att prisa och lova vår Gud – glädjas, älska och prisa sin himmelske Fader för allt vad han i sig själv är, och för allt vad han emot dem *gjort, gör och skall göra*. Vem kan utsäga alla de härmed blott antydda ämnena för Guds lov?

Men vad som är icke mindre värt att i tid besinna, det är, att otacksamheten är en sådan synd, som har en hel mängd olyckliga följder med sig – »otacksamheten är ett uttorkande väder, för vilket alla Guds nådeskällor utsina» – och otacksamheten är ett slags förtrollning av människans sinne, så att hon icke ser det goda, hon har, så att, om hon ock i själva verket är den lyckligaste på jorden, hon skall gå såsom en olycklig varelse genom livet och vara en martyrer för idelig missbelåtenhet, en börda för sig själv och en Guds äras förnekare.

Det säkra är, att den, som fått minst på denna jord, har dock stora skäl att oavhlåtligen prisa, tacka och lova vår Gud; ty blott att få se eller veta något om Guds härliga verk och väsende borde uppfylla oss med hans pris. *Hela jorden är full med hans godhet – himmel och jord äro fulla av hans ära.* Den minst lycklige har stora skäl att oavhlåtligen prisa och lova Gud, blott för vad han i sig själv är.

Mycket mer då, om du ock är en ibland dem, som på ditt eget hjärta erfarit hans stora nåd och barmhärtighet, blivit benådad med den saliga kallelsen till Kristi rike, benådad med den helige Andes upplysning, så att du lärt känna dig själv och din Frälsare och blivit ett Guds barn – och jämte allt detta kanske också åtnjuter en hel mängd synliga välgärningar av Gud, andliga och lekamliga, har Guds ord och dagligt bröd, ja, allt vad nödigt är för resan genom livet – huru bör icke du då tacka och lova vår Gud! Om du tvärt om förgäter allt detta, går oförnöjd och otålig och ser på några små obehag, så är detta en otacksamhet, som icke gärna kan bli ostraffad. En kristen bör vara en glad och tacksam människa.

Vi säga icke, att Herren för denna otacksamhet skall helt och hållet taga sin nåd ifrån oss, så länge vi dock hava det sinnet, att vi icke umbära hans Son, vid vilken allena Guds välbehag är fäst; men det säga vi, att Gud skall straffa vår otacksamhet och försöka att bota oss för densamma. Och detta gör han på det allra naturligaste sättet, att han tager ifrån oss de goda gåvor, som vi icke värdera och tacka honom för, och ger oss i stället något rätt bittert – och då skola vi kanske tacka honom. Otaliga exempel visa, att en människa som alltid var oförnöjd och olycklig, då hon hade fullt av Guds gåvor och välsignelse på alla sidor, blev sedan, när några olyckor gått över henne, en mycket mer förnöjd, glad och tacksam människa.

Mången dotter i ett hult föräldrahem var beständigt oförnöjd och otacksam; men efter några års olyckligt äktenskap, är hon så förödmjukad och tuktad, att hon nu är mycket mer förnöjd och tacksam. Mången hustru till en huld och älskvärd man är för de obetydligaste svårigheter missnöjd och otacksam för allt det goda, hon har; men sedan hon förlorat det och suttit en tid såsom änka i ett torftigt bo, är hon mycket mer förnöjd och tacksam för det minsta goda, hon nu erfar.

När Herren icke kan få ett glatt och tacksamt hjärta av oss för det goda, så må han få det för det onda. Vi äro sådana. Vi låta icke säga oss, förr än det svider. Och vår Herre Gud förstår väl sättet att bota oss. Men nog vore det rådligast att i tid låta säga sig, att mottaga råd av Herren och »låta hans öga vaka över sig», så att han icke måste rege oss med »töm och betsel» (Ps. 32:8-9).

Men detta är ännu blott nådiga straff för otacksamheten, då de äro oss till betsel, tuktan och förbättring. Helt annorlunda olyckligt är det, när otacksamheten i andliga ting har till följder en mängd skadliga oarter hos oss och Guds borttagande av det andliga goda, som vi icke värdera. Hela Israels vandring genom öknen är oss en spegel i detta avseende. Herren Gud hade med stor barmhärtighet och väldig arm förlossat dem utur trälldoms land, hade för deras skull plågat hela Egypten och slagit allt förstfött, och omsider låtit havets vatten, alldeles mot dess natur, resa sig i murar och göra väg, när Herrrens folk skulle gå där fram och deras fiender förgöras.

Men för allt detta tacka de honom så, att när de komma i öknen, kunna de den ena gången tro, att de skulle få dö av törst, fastän en så allsmäktig och huld Fader följde dem; den andra gången klandra den mat, Gud med stor nåd och vishet bestämt för dem, ty det milda himmelsbrödet manna var just den tjänligaste näring för det lättare levnadssätt, som de nu i öknen stillhet förde; men då börja de att tänka på det kött och de kryddor, som de haft under det tunga trälldomsarbetet i Egypten, och vilja nu hava just samma mat. »Vår själ vämjess vid den usla föda, vi få», säga de. »Ack, om vi hade kött att äta? Vi komma ihåg fisken, som vi åt i Egypten för intet, och gurkorna och melonerna, purjolöken, rödlöken och vitlöken.»

Så alldeles hava de nu glömt allt det förskräckliga lidandet under trälldomen och de stora underverk, varmed Gud hade förlossat dem och gjort dem till ett fritt folk. Men vad denna otacksamhet medförde, är oss också bekant: först detta beständiga okynne, oförnöjdhet, otro, otålighet, ledsnad, ja, uppenbar resning mot Guds ordning; och sedan de förskräckligaste straffdomar av Gud, då han den ena gången skickar brännande ormar på dem, så att de ligga där såsom flugor och dö; den andra gången straffar han dem med just detsamma, som var föremålet för deras otåliga lystnad, nämligen kött (4 Mos. 11: 31–35); den tredje gången låter han jorden öppna sig under deras fötter, och de »fara levande ned i dödsriket» (4 Mos. 16). Allt detta är också Guds starka, våltaliga språk till oss.

Så säger aposteln: »Det är skrivet till en varning för oss.» Det är vi, kristna, som äro förlossade från en trälldom, till vilken den egyptiska var blott en svag förebild. Det är vi, som gå genom det Röda havet, Kristi dyra blod, och där frälsas från våra fiender. Det är vi, som äta det rätta j himmelsbrödet, säger Kristus. »– Jag är det brödet, som har kommit ned från himmelen» etc. (Joh. 6). – Det är vi, som anföras genom världens öken av ett bättre förbunds medlare än Moses o. s. v.

Men så är det ock vi, som skola i andlig mening erfara, vad Israel erfor, om också vi förgäta den förlossning och nåd, som oss vederfarits, och bliva otacksamma. Då även vi börja säga om det sanna himmelsbrödet, Kristus och hans evangelium, att det är en »usel föda», att vår själ vämjess därvid, och vi begära dessa retande kryddor, »purjolök, rödlök och vitlök», det är något, som eggat de mänskliga känslorna; då skall ock Gud göra med oss såsom med typfolket, j Israel – när de så i otacksamhet följde sin lystnad, gav han dem det, de begärde; »men under det de ännu hade köttet mellan tänderna», dog de under Guds vrede, så att den platsen heter *lystnadsgravarna* intill denna dag (4 Mos. 11).

Så kan ock du få vad du begär. Vill du icke hava det gamla enkla ordet om bättring och syndernas förlåtelse, om tron, hoppet, kärleken och gudaktigheten, så kan du vända dig till varjehanda nyheter,

dessas retande kryddor, men ock andligen dö 1 och falla i alla möjliga galenskaper och, såsom Luther säger, I »komma upp med nya sekter och partier» och slutligen stanna I helt simpelt i köttet, i någon uppenbar ogudaktighet, förlora all sund besinning och gudsfruktan, så att du kan tro och för- svara vad galet som helst, bliva ogudaktigare än någonsin förut och sist, såsom Koras parti, fara till helvetet.

Då våra barn icke vilja förstå, vad nåd däri bevisas dem, att de av kristliga föräldrar och. lärare bittida och sent förmanas, varnas och undervisas om vad till deras timliga och eviga välfärd hör, utan de fortgå i lättsinne och förakt för Guds nåd; så skall en annan tid komma, då dessa hulda röster icke mer skola tala till dem, men tusende andra röster, först av all världens, köttets och djävulens förförelse, och sedan av nöd, skam, kval och förbannelse, vilka nu kanske skola väcka dem till ånger och besinning, då de av nöden lära att tänka på vad som tidigt sades dem – men nu skall likväl lärdomen vara dem nog dyrköpt. Då en församling är benådad med den dyra gåvan, en trogen själasörjare, som dag och natt under mycken osedd ångest och bön tänker på sina åhörars bästa och oförtrutet ropar, varnar, lockar och bjuder till nådens bröllop, framdrager evangelii härliga skatter, tröstar, förmanar och beder; men allt detta blir föraktat – eller om det ock en gång blivit anammat, det blir sedan en gammal utlärd läxa, en »usel föda», så att man vämjens därvid – vad skall vår Herre Gud göra?

Jo, förrän man menar det, borttaga den ratade maten och den föraktade själasörjaren; han kan nu icke gagna här; och de skola sedan få en, som icke mer tröttar med dessa gamla enfaldiga läror, utan predikar, »såsom det kliar i öronen», en som kan riktigt väl vagga till sömns de själar, vilka icke ville lyssna till den väckande rösten.

Och de andra, som väl icke kunna sövas, utan kanske tvärt om genom detta ombyte äntligen väckas till rätt besinning, skola dock aldrig mer hava vad de haft, dessa rika tillfällen att få sitta och höra hälsosam lärdom, utan skola sedan gå långa vägar därefter. Sådant hava vi ju ofta sett. Och deras barn, vilka icke förstå att söka efter sanningen, skola höra blott den sövande rösten, eller ock några nya, skadliga andar, som bibringa dem några främmande läror, så att de icke ens få behålla den rena bokstaven. Det skall gå alldeles efter aposteln ord: »Därför att de icke hava mottagit kärleken till sanningen, att de måtte bliva frälsta. Fördenskull skall Gud sända dem kraftig villfarelse, så att de skola tro lögnen.»

Då Luther på 7:e Söndagen efter Tref. talar om den stora otacksamheten emot Guds ord, att man knappt vill giva brödet åt dem, som predika Kristi evangelium, icke orkar underhålla lärare och skolmästare, så säger han omsider: »Men då var och en sålunda vill tänka blott på sin egen hushållning och ingen bryr sig om, varthän Guds ord tager vägen, så lär Gud säga därom, såsom han talar hos profeten Haggai, kap. 1:4-9: 'Är då tiden inne för eder att bo i edra panelade hus, medan mitt hus ligger öde? Given akt, huru det går eder: I sån mycket, men inbringa litet; den som tjänar för lön, han lägger sin lön i en söndrig pung. I väntade att få mycket, och se, det varder ringa; och om I än förden det in i huset, så blåser dock jag bort det.'

Se, detta är det lindrigaste straffet för sådant förakt», fortfar Luther. »Herren skall icke blott sända dyr tid och andra stora landsplågor, såsom vi nu röna, så att snart ingen pung kan behålla penningar, och ingen välsignelse, intet förråd blir kvar i landet, utan han tager ock alldeles bort ordet och den rätta läran och låter i dess ställe villoandar och falska lärare uppkomma, av vilka man, innan man vet ordet av, är bedragen både till själ och egendom och måste nu hoptals giva och bära åt dem därför.»

Ja, just på detta sätt plägar Gud löna otacksamheten för sina dyra gåvor. Gud giv alla kristna nåd att i tid besinna sådant och uppväcka sig själva och varandra, att väl räddas för denna vår fördärvligaste naturart, att vi icke länge akta det goda, Gud giver oss, utan snart ledsna och bliva otacksamma.

Men om vi nu förstått, att otacksamheten är en mycket farlig och fördärvlig synd, så återstår den frågan: Huru skola vi få sådana hjärtan, som rätt värdera det goda, Gud giver, samt tacka och prisa honom därför? Ja, här hjälper ingenting annat, än vad aposteln säger: »Vakna upp rätteligen!» Här hjälper intet annat än att vi sannfärdeligen få Gud för ögonen. Detta är rätta vägen. De mest döda och otacksamma människohjärtan hava blivit fulla av Guds lov och pris, när de endast fått sina ögon öppnade att se Gud och vad gott han gjort och dagligen gör oss.

Därför, då David ville rätt uppväcka sin själ till Guds lov, så sade han: »och förgät icke – förgät icke, vad gott han har gjort». Har Gud icke gjort dig något gott, så behöver du icke tacka honom. Vi borde visserligen prisa och tillbedja Gud, blott för det han är i sig själv, om han ock icke hade gjort oss något gott; ty vi intagas ju ofta av en stor personlighet, även om vi icke erfarit något gott av honom. Men den rätta tacksamheten till Gud intager icke något människohjärta, förrän det självt erfarit en mycket stor nåd av honom, nämligen den stora nåden, som försmälter och helt omskapar människan.

Därför kunna vi aldrig med allvar uppmana några andra till Guds pris, än dem, som erfarit den stora barmhärtigheten, att de blivit frälsta från dödens och djävulens våld och av Guds Ande födda på nytt. De döda prisa dig icke, o Herre. Och utan en blir född på nytt, kan han icke ens i tiden se Guds rike, han är blind och död, han ser icke Guds härlighet. Att söka bringa en sådan till Guds pris, till hjärtlig glädje, kärlek och tacksamhet, det vore såsom att vilja bringa snö och is att bliva varma.

Men såsom det är ett fåfängt försök att arbeta med själva hjärtat att göra det varmt och tacksamt, då vi icke erfarit Guds godhet, så är det å andra sidan mycket lätt att vara tacksam när vi smaka och se, att Herren är god; ja, då vore det tvärt om svårt att icke få tacka och prisa honom.

Det var icke svårt för Israels barn att prisa och lova Gud, då de hade gått genom det Röda havet och sett sina fiender begravas i dess böljor. O nej, det var då mycket lätt, det var ett oemotståndligt behov för deras hjärtan att då få utbrista i Guds lov och pris. Låtom oss höra på sådana lovsånger; vi skola få några nyttiga lärdomar därav. Huru ljuder det från israeliternas hjärtan vid Röda havet? Och vad var det, som nu gjorde dem så fulla av Guds lov och pris? Det ljuder så: »Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han är högt upphöjd: häst och man störtade han i havet. Herren är min starkhet och min lovsång, och han blev mig till frälsning. Han är min Gud, jag vill ära honom; min faders Gud, jag vill upphöja honom. Herren är en stridsman; *Herren* är hans namn. Faraos vagnar och härspekt kastade han i havet; hans utvalda kämpar dränktes i Röda havet. Vattenmassor övertäckte dem; ned i djupet sjönk de såsom stenar.

Din högra hand, Herre, du härlige och starke, din högra hand, Herre, krossar fienden. I din stora höghet nedslår du dina motståndare. För din vredes storm samlade sig vattnen i hopar, böljorna reste sig till en hög, vattenmassorna stelnade i havets djup. Herre, vem är dig lik bland gudarna? Vem är dig lik, du härlige och helige, du fruktansvärde och högtlovade, du som gör under? Ty när Faraos hästar med hans vagnar och ryttare hade kommit ned i havet, lät Herren havets vatten vända tillbaka och komma över dem, medan Israels barn på torr mark gingo mitt igenom havet» o. s. v.

Märk, huru de sjunga endast om vad Herren hade gjort, vad Herren var, vad Herren bevisat dem. Det är hela hemligheten av ett tacksamt och lovsägande hjärta, att det ser Herren. Det var icke svårt för de tre männen i den brinnande ugnen att prisa och upphöja Herren, då de erfor en så underbar nåd och räddning genom honom, som var med dem i elden och gjorde, att lågan icke brände dem. Det var ett oemotståndligt behov för deras hjärtan att få utgjuta sig i ett oändligt lov och pris.

Hör, huru deras lovsång ljuder: »Då begynte de tre tillsammans sjunga, prisade och lovade Gud uti ugnen och sade: Lovad vare du, Herre, våra fäders Gud, prisad och upphöjd evinnerligen! Lovat och prisat vare ditt härliga och heliga namn, och varde prisat och upphöjt evinnerligen! Lovad vare du, som sitter på Kerubim och ser in i djupet, prisad och upphöjd evinnerligen! Alla Herrens verk love Herren, pris och upphöj honom evinnerligen! I himlar, loven Herren, prisen och upphöj etc.

Lova Herren, Herrens änglar, prisen och upphöj etc. Alla Herrens härskaror, loven Herren – sol och måne, loven Herren etc. Alla stjärnor i himmelen – regn och dagg – alla väder – eld och hetta – hagel och isbark, loven Herren, prisen och upphöj honom evinnerligen! Allt det, som utur jorden växer, love Herren etc. I brunnar – I hav och älvar – I valfiskar och vad som rör sig i vattnen, loven Herren, prisen etc.

Alla fåglar under himmelen – alla vilddjur och fänad, lova Herren etc. I människors barn, loven Herren, prisen och upphöj honom evinnerligen! I Herrens präster – I, andar och de rättfärdigas själar, loven Herren, prisen och upphöj honom evinnerligen! I helige, som ären elände och bedrövade, loven Herren, prisen och upphöj honom evinnerligen! Anania, Asaria och Misael, loven Herren, prisen och upphöj honom evinnerligen! Ty han har förlossat oss utur helvetet och hulpt oss ifrån döden och frälst oss utur den glödande ugnen och mitt i elden bevarat oss.»

Se, så kommer Guds lov av ett hjärta, som ser Herrens härlighet, som erfar någon stor och nådefull hjälp av honom. Och vad vi här märkt av dessa två exempel, detsamma finna vi av alla lovsånger i bibeln. Betrakta t.ex. konung Hiskias, då han hade varit dödssjuk, bävat och gråtit och bett om livets förlängning och blivit bönhörd (Jes. 38). O, huru han då prisar och lovar sin Gud! Nu var det icke svårt för honom att vara tacksam. Likaså Hanna, Samuels moder, då hon efter långvarig prövning blev bönhörd och fick en son (1 Sam. 2:1–8), och Sakarias, Johannes Döparens fader, då han hade haft samma erfarenhet (Luk. 1:68–79), och jungfru Maria, då hon hade fått den underbara bebådelsen från himmelen (v. 46–55).

Vi höra idel lov och pris och tack och ära ur sådana munnar; det är dem ingen svårighet, det är ett oemotståndligt behov för deras hjärtan. Och härmed hava vi funnit och inpräglat den sanningen, att ett fröjdefullt, älskande och tacksamt hjärta beror endast av att vi skåda Guds härlighet och erfara hans nåd.

Men nu tänka naturligen de flesta, som läsa detta: »Hade ock jag sådana härliga erfarenheter av Guds nåd, som Israel vid Röda havet eller de tre männen i den brinnande ugnen, så skulle ock jag vara tacksam mot Gud, älska, prisa och lova honom.» Svar: Så se vi då, vad det är som fattas, när våra hjärtan äro kalla, döda och otacksamma, nämligen såsom förut är sagt, att våra ögon äro tillslutna, så att vi icke se Guds härlighet. Ty eljest skulle vi kristna blott skyla våra ansikten och sjunga ett evigt och oupphörligt: Ära och lov och tack och pris vare vår Gud. Ty då Israel blev förlossat ifrån en timlig trälldom under en mänsklig tyrann, så hava vi blivit förlossade från den eviga trälldomen under djävulens våld och tyranni, ifrån synden, döden och lagens förbannelse.

Då de tre männen i den brinnande ugnen frälstes ifrån några minuters eldpina, så äro vi förlossade från den eviga elden. Att så alldeles gå och sova, att vi icke besinna sådant, är ju dock en fruktansvärd otacksamhet. Det är visserligen sant, att Guds barn ofta bestraffa och döma sig själva för denna svåra synd och även genom Kristus hava en beständig förlåtelse för densamma; men vi måste likväl bekänna, att vi icke nog giva akt på denna gruvliga synd, nämligen en sådan otacksamhet, att vi hålla återlösningen i Kristus Jesus för ett intet, så att vi knappt veta, om vi erfarit något så stort av Gud, som Israel vid Röda havet och de tre männen i den brinnande ugnen, ja, att vi låta en hel mängd småsaker rubba vår frid och avkyla våra hjärtan.

Vi böra därför på fullt allvar företaga oss att anropa Gud om nyktra och vakna sinnen, att vi måtte kunna se och behärta de omätligt stora ting, Herren Gud har gjort för oss, då han gav oss sin Son och med honom den eviga saligheten. Här hjälpes icke saken med många ord – här fordras Guds nåd och ett djupare begrundande av dessa outtömliga nådeskatte.

Har du icke några stora Guds välgärningar att prisa för? Har du icke erfarit något så stort av Gud som Israel vid Röda havet och de tre männen i den brinnande ugnen? Om Gud går till rätta med dig över den frågan, vad vill du svara honom? Bed Gud om förlåtelse för din otrossömn och otacksamhet; och företag dig sedan, under bön om Guds Andes hjälp, att flitigt betrakta alla Guds välgärningar – allt vad du därav ser i *skapelsen* och vad du ser i *återlösningen* och slutligen i *den helige Andes verk* på jorden. Själva ögonen och förnuftet kunna i den synliga skapelsen skåda Guds härliga makt, vishet, godhet och kärlek till människan.

Kristus visade oss på liljorna och fåglarna. Det är ock ganska behövt för en kristen att vänja sig att skåda Gud uti allt vad han ser. Se upp på solen, månen och stjärnorna! Skulle du icke beständigt tillbedja och prisa en sådan Skapare? Men en ännu mer hjärtgripande punkt: betrakta väl allt vad Gud skapat på jorden, så skall du kanske vakna över den upptäckten, som borde komma oss att högljutt ropa av glädje eller gråta av kärlek till en sådan Gud, nämligen att allt, som är på jorden, är skapat för människan; och Gud har tänkt på människan vid allt vad han skapade; att varje djur, varje fisk och fågel, varje träslag, varje blomma – allt är gjort till människans tjänst, nytta eller vederkvickelse!

Har du djupa tankar, så använd dem på att väl genomskåda detta och uträkna sedan, vad människan då gäller för Gud. Uträkna sedan, om det verkligen kan vara så, som vi under vardagsdunklet tycka, nämligen att Gud icke mycket bryr sig om oss.

Men ännu större bevis på Guds kärlek skall du se, om du kan tro allt vad han förkunnar oss i sitt ord, nämligen att han så älskade världen, att han utgav sin enfödde Son för oss – att Guds Son blev ett människobarn för vår skull, blev vår broder och släkting, för att borttaga all den skada och förbannelse, som syndafallet bragte över oss; att vår djupa förnedring genom synden är så rikligen hämnad och botad, att vi nu kunna med sanning säga, att Guds Son och vi äro en släkt – Guds Son är människa som jag, och jag är människa såsom Guds Son.

Vidare att han så dyrt försonat all synd och uppfyllt alla lagens krav för oss, att ingen synd mer kan tillräknas dem, som tro på honom, eller ett ögonblick göra en sådan människa misshaglig för Gud, utan att vi genom Guds älsklige Son hava ett evigt välbehag för Faderns ögon och lika visst äro himmelens arvingar, som hans älsklige Son är det. Kan du tro detta, som allt Guds ord ifrån världens begynnelse förkunnar oss, då frågas, om du icke beständigt har en stor Guds barmhärtighet att glädjas över och tacka för.

Men ännu ett ämne därtill. Har du fått dessa saker, nämligen Kristi förtjänst och kärlek, till din verkliga hjärtetröst, då har det sannerligen icke skett genom kött och blod, utan då har visst en hög gäst besökt ditt hjärta; då har den helige Ande där verkat sitt verk. Ja, du har kanske ett klart medvetande om, huru den trogne Herren det och det året uppväckte dig ur syndasömnen och så och så talat till hjärtat. O, bed då Gud om nåd att kunna besinna, vad det vill säga, att du särskilt för din person haft direkta besök av den helige Ande och nu har honom rent av förenad med ditt hjärta.

Då fråga vi, om det är ett enda ögonblick i din levnad, då icke du har anledning att tacka och prisa vår Gud. Om ock allt annat vore för dig bedrövt och olyckligt – du borde dock vara full av oändligt lov och pris. Tänk, att hava all den Guds faderskärlek, varom hela skapelsen vittnar, all Sonens förtjänst

och försvar, så att ingen synd tillräknas dig, ingen lag eller hotelse drabbar dig, och att hava den helige Ande med all hans nåd, tuktan och hugsvalelse i ditt hjärta!

Eller kanske det är ett ringa ting att hava bara Gud? – bara Gud – hans vänskap och hans rike? Herren bevare oss, att icke vi för en sådan otacksamhet råka i något mer gruvligt ont! Upphör icke förr att bedja Gud, än du fått ett sådant hjärta, som har sin högsta lycka och frid blott i honom och hans vänskap. Då har du där en djup grund för en evig frid, salighet och tacksamhet.

Sedan kan ditt hjärta också uppväckas till Guds lov genom otaliga andra nådesbevis. Om du blott skådar tillbaka på det gamla året, huru många stora välgärningar har icke Herren bevisat dig – dig och hela Guds församling! Huru många prov av hans närvaro och hulda omsorg har du icke erfarit! Kanske du minns mången dag eller natt, då du haft bittra bekymmer på ditt hjärta, du såg icke, huru det och det skulle bliva väl; men du ropade till Herren i din nöd, och han hörde din bön och hjälpte dig.

Och sedan, huru många synder han har förlåtit – och vilken huld herdevård han haft om din själ och tillskickat dig än något bittert och bekymrande till väckelse och tuktan, när så behövdes, än åter någon tröst, vederkvickelse och glädje, när sådant gjorde gott! Ja, hans välgärningar stå icke till att räkna. Och nu vill Gud för allt detta icke hava något mer av dig, än blott ett tacksamt hjärta. Och på samma gång är detta din egen sällhet; varjämte Gud alltid gärna utgjuter ny nåd på tacksamma själar och gör dem beständigt mer och mer gott. Känner du nu tacksamhet i ditt hjärta, då frågar du ock säkert, huru du skall så bevisa den emot din så gode Gud. Även därom slutligen några korta ord.

Det första, som mycket väl behagar vår Gud, är just detta, som du då redan känner, nämligen *ett tacksamt och förnöjt hjärta*. Han vill blott, att du skall minnas hans godhet och din stora lycka i hans vänskap, så att du därför även kan lida något obehag under vandringen, så att du icke genast knorrar och klagar, såsom Israels barn i öknen, helst som du för all hans eget hjärtas bevisade kärlek bör tro och besinna, att intet bittert händer dig, som icke är till ditt eget bästa skickat av honom. Detta är det första, som tillhör tacksamheten, nämligen ett med alla Guds skickelser förnöjt hjärta.

För det andra, bör du ock ofta i bönen säga *din gode Gud ett hjärtligt tack och lov* för alla hans välgärningar. Börja alltid bönen med ett hjärtligt lov, än för Guds faderliga kärlek, att han gav oss sin Son, än för all Sonens förtjänst, som gör, att ingen synd fördömer dig, än för den helige Andes omvårdnad, tuktan och hugsvalelse.

Tala såsom ett barn och säg: Helige, allra käraste Fader, dig vare evigt lov och tack, att du genom din Son uttagit mig från syndens och den eviga dödens rike och redan skänkt mig det eviga livet! Dig vare evigt lov och tack, att jag icke mer behöver bära mina synders tunga börda eller smaka helvetets eld, utan skall evigt vara hos dig i det saliga paradiset o.s.v.!

Detta är en mycket hälsosam, ljuvlig och styrkande övning för den invärtes människan. Guds barn böra aldrig försumma denna övning. Och, såsom förut någon gång blivit sagt, skola alla dina böner bliva helt annorlunda, om du börjar med att först tacka Gud för det goda, han redan bevisat dig – din annars torra och livlösa bön får därigenom ny tillförsikt, glädje och förhoppning, att han även nu kan göra dig gott.

För det tredje, bör tacksamheten mot Gud också bevisas *med gärningar*, d. ä. att du blott för Guds stora nåd emot dig är villig att gärna tjäna dina medmänniskor, även om icke *de* förtjäna det, utan du gör det för den gode Gudens skull; att du är villig att giva den hungrige bröd, den nakne kläder, villig att bidra till Guds ords predikan och spridning, och villig att gärna tåla och förlåta det onda, då Gud så beständigt tål och förlåter dig. Detta är en rätt tacksamhet, och detta de sant goda gärningar, vilka flyta från den rätta källan. Och härav skola vi finna, att tacksamheten till Gud är den rätta livssaften och styrkan i hela kristendomen.

Men om vi nu vilja icke blott förstå detta, utan ock verkligen öva det, visst skola vi då erfara, att vi härtill behöva Guds Andes nåd och hjälp. O, huru eländig naturen är! Den vill glädjas och tacka, blott när något behagligt händer oss. Att kunna lova Herren *alltid* (Ps. 34:2), även då han tuktar och prövar oss, det är blott ett Guds under, till vilket vi endast med mycken övning, kamp och bön bliva beredda. Låtom oss flitigt bedja Gud förläna oss allt detta för sin älsklige Sons skull!

– **C-O Rosenius** (1859)

© **Pietisten 2020**

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.
www.pietisten.com